

KJELL E. GENBERG

Den vackra från Huddinge

COPYRIGHT © 2007

Kjell E. Genberg

All Rights Reserved.

ISBN 978-91-85635-12-2

GRAFISK FORM: Skyttberg/Widholm

PRODUKTION: W&W Communicate AB

OMSLAGS FOTO: Ingram Publishing

TRYCK: ScandBook, 2007

MBF Bokförlag, Box 141, 161 26 Bromma.

TELEFON: 08-25 64 78. FAX: 08-80 85 95.

www.mbförlag.se

Den vackra från Huddinge (del 2)
ingår i serien om kommissarie Holgersson.

I den finns också böckerna

Den långa från Sundsvall (del 1)

och

Den mördade i Mölndal (del 3)

Kapitel ett

HOLGERSSON VISSTE INTE riktigt vad som väckt honom, bara att det var tidigt. Då hördes ljudet igen. Lätta knackningar på dörren. Han mindes plötsligt. Det var ju i dag han skulle flytta. Det var lördag.

Holgersson klättrade över varelsen som låg ytterst i den gamla smala sängen. Väl på benen gjorde han en grimas av avsmak. Inte åt henne som låg där och sov djupt och tryggt, utan åt smaken i munnen och åt bandet av värk som klämde runt huvudet.

Knackningarna på dörren lät lite hårdare nu. Holgersson tassade fram.

”Vem är det?”

”Grünwald. Kommissarien ville att jag skulle komma tidigt.”

”Vad tusan är klockan egentligen?”

”Halv sex.”

Holgersson stönade. Skallen värkte. Han hade bestämt sig för att inte dricka när han gick ut kvällen innan. Men så hamnade han på Sfinx och träffade... ja, vad var det hon hette nu igen... Sonja? Det verkade bekant.

De hade dansat, han och Sonja, och till sist kände han att det var säkert som ett lås. Hon gick med på att följa honom hem – men först ville hon ha en matbit. Som hon åt. Och som hon drack. Nu fick han straffet för att han försökt hänga med.

”Halv sex?” skorrade Holgersson. Han tände lyset i taket. Sonja i sängen lät lite och borrhade ner ansiktet i kudden. ”Du... Grünwald. Det mesta är nerpackat. Kan

du tänka dig att vänta i bilen. Högst tio minuter, en kvart.”

Det hördes kluckande skratt genom dörrvirket. ”Fru-timmer nu igen. Du är oförbätterlig, tjifen.”

Holgersson uppfattade klackjärn mot trappan. Kriminalinspektör Arne Grünwald var på väg ner. Hans kollega Joel Munter var tillfrågad om att hjälpa till, men hade sagt att han inte kunde. Så Grünwald hade troligen med sig förste kriminalassistent Eilert Johansson, en man som så gärna ville stiga i graderna att han ställde upp på allt som kunde ge honom en skjuts. Till och med kliva upp före halv sex en lördag.

Holgersson sköljde ur tandborstglaset, fyllde det med svalt vatten och drack i botten. Det kändes lite bättre nu. Kanske hade han inte druckit så mycket i alla fall.

Han ruskade på kvinnan i sängen. Hon grymtade lite, gjorde passivt motstånd, ville inte se ljuset. Då snurrade han in fingrarna i det burriga håret och lyfte aningen försiktigt. Hon kved till och vände på sig. Då släppte han taget.

”Du måste gå”, sa han halvhögt. ”Jag glömde alldeles att mina arbetskamrater skulle komma och hjälpa mig att köra grejer till nya lägenheten. De är redan här.”

Hon stirrade på Holgersson, som konstaterade att hon varit mycket snyggare kvällen innan. Det fanns streck av mascara på kudden.

”Det sa du inget om när du släpade hit mig i går”, svarade hon surt men reste sig och fick benen över sängkan-ten. Hon var naken. Holgersson vände sig bort till hälften när hon försökte skylla sig med lakanet. Det var inte för att han var så finkänslig – det han sett hade han redan sett – utan för att hon inte skulle lägga märke till hans lilla leende.

”Det gjorde du faktiskt inte!”

”Jag förklarade nyss att jag glömt”, envisades han. ”Och jag släpade inte. Du gick själv.”

Hon klädde sig snabbt bakom hans rygg. ”Ring efter en droska”, bad hon och lät riktigt purken.

Holgerrson vände sig om betraktade henne. Det dunkelröda lacket på en nagel hade börjat flaga. Hon hade tre ringar på fingrarna. Ingen vigselring. Den ljusa linnedräkten var skrynklig och nu först upptäckte han att bröstet i den djupa urringningen var slappa. Hur gammal var hon egentligen? Kanske närmare fyrtio. I alla fall äldre än han själv.

”Det är onödigt”, svarade han. ”Du har Odenplan om hörnet. Det går fortare att haffa en bil där. Behöver du taxipengar?” Han hade redan börjat leta efter kavajen där han hade plånboken.

Då knyckte hon på nacken och såg nästan föraktfullt på honom. ”Du ska inte tro att jag är ett luder.”

”Det har jag väl aldrig trott.” Han fick på sig byxorna men hittade inte skjortan och strumporna. En sko hade han redan sett vid dörren. Han öppnade och hon försvann ut med en knyck på nacken. ”Odenplan”, upprepade Holgerrson. ”Där finns en taxi-stolpe...”

Hon svarade inte och han stängde dörren. Var det verkligen Sonja hon hette? Nu var han inte längre säker på det. Kavajen hängde på en stolskarm och när han hämtade den såg han skjortan. Den låg under sängens fotända. Där fann han också strumporna och satt på sängen för att ta på dem när dörren öppnades.

”En riktig snygging”, sa Grünwald och log. ”Sportig sak. Hon löpte som en gazell mot Odenplan.”

Bakom honom stod Eilert Johansson, tyst och butter som

vanligt. Kriminalassistenten öppnade munnen, men enbart för att gäspa. Sedan lät han blicken glida runt i rummet. Det stod kartonger överallt.

”Vi klarar det här på tre vändor”, menade Grünwald. ”Eller vad tror du, Eilert?”

”Kanske.”

Medan Holgersson klädde sig började kollegerna bära. Efter några minuter var han klar och högg tag i en låda. Nere på gatan höll Grünwald och Johansson på att stuva in sina bördor i bilen. Kommissarien stirrade på fordonet. Det var en volvosugga med polisskylt över vindrutan.

”Har ni tjuvlånat en polisbil, era banditer?” frågade han.

Johansson grinade till. Hans kantiga buttra ansikte såg plötsligt riktigt vänligt ut. ”Ånej, det behövdes inte. Karl-Axel Anderberg på Fordon blev så förtjust åt att få låna ut kärran till en kommissarie. Men han kommer säkert att kräva en gentjänst.”

”Vi måste täcka över polisskylten och ljustutorna”, bestämde Holgersson. ”Jag vill inte bli stoppad av nödlidande medborgare när jag flyttar.”

Den saken ordnades ganska lätt med snören och några kartongbitar. Volvon blev inte vackrare av tilltaget, men nu syntes det inte lika tydligt att det var en polisbil. Efter en halvtimme var det mesta lastat. Sängen fick plats på taket.

Det hackade till lite i motorn när de svängde höger före Odenplan.

”Sablar”, sa Eilert vid ratten. ”Jag måste tanka och jag har inte ens plånboken med mig.”

Både Holgersson och Grünwald letade i fickorna. Holgersson morrade lite uppgivet när han märkte hur mycket

han gjort av med kvällen innan. Men det fanns i alla fall lite över hundra kronor kvar och fortfarande hade han en del av lönen kvar på postsparbanksboken. Grünwald fann två tior och lite grus. Eilert styrde ner till Norra Bantorget, rundade det och svängde in på Essomacken närmast spårområdet. De måste vänta medan två droskor fick sina bensintankar fyllda.

Efter några minuter kunde Eilert köra fram. Mackbiträdet lutade sig in och undrade hur mycket soppa de skulle ha.

”Jag vill ha tanken full med tigrar”, sa Holgersson.

”Det här är en snuthäck, va?”

”Inte i dag”, svarade Holgersson. ”Kolla oljan också.”

Det behövdes ingen olja, men det gick sjuttio liter i tanken. Eilert fick en hundring av Holgersson och när han kom tillbaka såg han mer betryckt ut än annars. Han lämnade tillbaka fyra tior och lite småpengar innan han satte sig bakom ratten och stängde framdörren.

”Man borde ta in de här jävla typerna för ocker”, sa Eilert Johansson innan han startade Volvon. ”Nästan sextio spänn för bensinen...”

”Åk nu”, bestämde Holgersson. ”Annars måste vi låna bilfan i morgon också. Man skulle allt ha egen kärra...”

De fortsatte Torsgatan upp förbi veckotidningshuset, korsade S:t Eriksplan och tog S:t Eriksgatan söderut. Holgersson nickade belåtet. Härifrån hittade han perfekt. Rakt fram, sen till vänster vid Pontonjärsgatan och sedan höger nästa. Sven Rinmans gata.

Det var inte lägenheten han blivit lovad förra året. Den hade han gillat, men sedan visade det sig att Gustav Hammar på Span skulle skilja sig och behövde någonstans att bo. Eftersom Hammar arbetat länge inom stockholmspo-

lisen ansågs hans fall mer ömmande. Holgersson var ungarl och kunde säkert bo kvar i hyresrummet vid Odenplan ett tag till utan att ta skada.

Han hade fixat den här bostaden på alldeles egen hand. Kanske inte helt korrekt, men nu var den hans i alla fall. Hyreskontraktet låg och skrynklade sig i kavajens innerficka. Han trodde inte att det skulle göra honom något att bo på en brottsplats.

I januari hade en 51-årig ensamstående kvinna hittats strypt i sitt kök. Det blev Holgersson som ledde utredningen och den gjorde han grundligt. En ung man greps efter bara någon vecka. Fingeravtryck visade att han varit i lägenheten och han blev anhållen mot sitt nekande. Men vittnen hade sett honom lämna huset med skräck i blicken. Till sist erkände pojken och dömdes.

Under utredningen träffade Holgersson hyresvärderna flera gånger. Det var en man som hette Hansson och som inte trodde på advokater, han ville sköta sina affärer själv. De blev bekanta, nästan vänner, och när Holgersson berättade om hur han själv bodde sa Hansson att nu när kärringen var död kunde ju kommissarien flytta dit. En byling borde ju kunna göra rätt för sig och betala hyran i tid. Fast anställd och allt.

De kom överens men ingen av dem kunde ana att det skulle ta sån tid att få ut den dödas grejer ur huset. Byråkratin satte käppar i hjulet och vintern passerade.

Men nu... nu blåste ljumma junivindar och Holgersson var på väg att bli lägenhetsinnehavare.

Han klev ur bilen och låste upp den stora porten så att Eilert kunde köra in på den trånga gården. Sedan satte de igång att bära upp sakerna två trappor. Sängen först.

”Halvmodern”, förklarade Holgersson. ”Det är lite mörkt här, men jag tror att jag ska kunna trivas.” Han ställde in en lätt skramlande påse i skåpet ovanför zinkdiskbänken. ”När vi är klara med hela flytten bjuder jag på en jäkel.”

”Var har du fått tag på brännvin?” undrade Grünwald. ”Det är ju strejk på systemet.”

”Den som spar han har”, log Holgersson. ”Nu jobbar vi.”

De bar och körde. Vid tretiden var allting flyttat och bilen återlämnad. Eilert Johansson förklarade att nästa morgon skulle hans syster och hennes väninna flyttstäda Holgerssons gamla bostad så att den kunde inspekteras måndag förmiddag som avtalat var.

”Fyrtio spänn”, sa han. ”Tjugo åt dem var. Som vi var överens.”

Holgersson gav honom pengarna han fått kvar efter bensinköpet och sedan tog han fram flaskan ur skåpet. De satt vid bordet i köket och tog suparna rent eftersom kommissarien glömt att köpa virke.

”Ibland tar det tid att bli klar, men då får man å andra sidan känna sig alldeles färdig”, log Holgersson. ”Skål och tack.”

De drack och kommissarien grinade lite illa. Han hade aldrig varit särskilt förtjust i Renat.

Efter ett tag behövde Eilert gå på toaletten. När han kom tillbaka mumlade han något om att det inte fanns något badkar. Det hade han därhemma. Han grinade och stödde sig mot diskbänken.

”Det kommer att bli fint här ändå”, lovade Holgersson. ”Och bada behöver man inte göra hemma. Det finns ju ett stort duschrum på jobbet. Dessutom har jag inget varm-

vatten indraget. Enda vattenkranen är den där vid vasken. Men jag har gasspis.”

Eilert Johansson lättade handflatan från diskbänken. Den kändes klibbig och det sa han också. Grünwald gnäggade och höll fram spetsglaset för att få det påfyllt.

”Morsan och farsan har fått helrenoverat hemma hos sig”, sa han. ”Nu har de rostfri diskbänk och varmvatten. Innan dess hade vi också zink i diskbänken. Enda chansen att få den ren är att använda Zink-Glans.”

”Det har jag ingen”, konstaterade Holgersson.

”Då måste du köpa”, sa Grünwald. ”Zink-Glans är det enda som duger. Zink är ett helvete, det sa alltid morsan. Det blir liksom en gråklibbig hinna på det materialet. Hinnan liksom växer upp ur zinken... det är inget man kan göra åt det. Om man inte har Zink-Glans får man försöka skrubba med skurborste, men om det kommer minsta vattendroppe på ytan efteråt blir det en fläck som suger sig fast.”

”Lyssna på experten”, sa Johansson och satte sig. ”Han kan få bli skurkärning uppe på roteln.”

”Halvmodernt”, fortsatte Grünwald. ”Vi lever i en ny tid. Det är bara ett ord som missbrukas. Käre kommissarie Holgersson, du bor i en kvardröjande rest av ett helt annat Sverige. Du är kommissarie du, men är du rik? Nix, inte alls rik. Det är därför du bor i gårdshuset. Titta tvärs över gården. De välbeställda i huset bor mot gatan. Där har de diskbänkar av marmor eller till och med rostfritt. Och titta sen ner på gården. Vad har du där? Jo, en cementplätt utan träd och grönska med piskställning och soptunnor.”

”Nu låter du som en agitator”, svarade Holgersson och kände sig lite stött. ”Jag är nöjd med min lott. Åtminstone i dag. Skål och tack än en gång, pojkar.”

”Pojkar”, fnös Grünwald. ”I dag är vi pojkar... grabbar som tilltalas med förnamn. På måndag är vi på jobbet igen och då ska du tituleras kommissarie.”

”Vad fan är det med dig?” sa Holgersson.

”Bry dig inte om honom. Han blir alltid kommunist när han dricker.”

Holgersson nickade mot buteljen. ”Jag kommer nog inte att hamna i Sibirien. Det finns inte mer än en halv snaps kvar. Ta den du, Eilert.”

Johansson nickade och drack det sista. Sedan hjälpte han kriminalinspektör Arne Grünwald ut ifrån lägenheten. Holgersson såg genom fönstret hur de försvann in genom gatuhusets gårdsdörr.

Det stod kartonger och påsar på snart sagt varenda ledigt utrymme. Han började sortera och blev glad åt att hitta lådan med kläder nästan med detsamma. I sovrummet fanns en väl tilltagen garderob där han kunde hänga in dem. I sängkammaren fanns också ett fönster mot ännu en husfasad, men över dess tak kunde han skymta delar av Söder Målarstrand.

Han ställde in stolarna i vardagsrummet och bestämde sig för att tapetsera om så fort han fick en möjlighet. Fast å andra sidan var det kanske bäst att vänta. Med nya tapeter skulle han bli tvungen att slänga stolarna. De såg rent ut sagt för djävliga ut.

Han började leta efter radion och fann den i en av de nedersta kartongerna närmast ytterdörren. På förra stället hade han inte kunnat använda den eftersom väggkontakten var trasig. Här skulle den kanske fungera.

Han tryckte in stickproppen och radions rör började surra när den värmdes upp. Skalan tändes – han kunde

läsa Kalundborg, Bratislava, Luxemburg. Han skrattade högt när han fick in musik.

”Jag har ett hem!” ropade han. ”Äntligen har jag ett eget hem!”

För bara några dagar sedan hade han varit till Åhléns på söder. Där hittade han en stor gryta och en balja till en vettig slant. Han fyllde på vatten i kastrullen, tände gasspisen och ställde den på lågan. Medan vattnet värmdes dansade han runt och klädde av sig in på bara skinnet. Vem behövde gå till jobbet för att bli ren och snygg?

Spritt naken slätade han ut tidningarna som funnits kring glas och skålar. Tidningssidorna breddes ut på kökets linoleummatta och därefter hämtade han baljan. Eftersom han var så lång måste han sitta som ett ”N”, men han kom i alla fall ner i kärlet.

Sedan var det bara att hämta tvålen och ta fram tvätt-svampen.

Innan han kröp ner i det varma vattnet höjde han ljudet från radion. Det blev nyheter. Inget av det som sades var av intresse för honom. Bättre konjunkturer i sikte rörde inte honom. Vädret var också bra – högtryck med sol och värme i hela Sverige. Fast det var risk för tillfälligt mycket åska och regn i Stockholm.

Det struntade han också i.

När han torkat och rakat sig baddade han huden med Yaxa. Han tyckte att den herrparfymen hade fin doft. Andra gillade Spice bättre, men han tyckte att den luktade för mycket av kryddor.

Håret fick en indränkning av Brylcrème innan han hittade en ren skjorta och till den valde han den silverfärgade slipsen. Färdigklädd tömde han badvattnet i vasken. Resten av

arbetet kunde vänta. Nu skulle han bara gå ut och få sig en bit mat. Det fanns stor möjlighet att han skulle hinna till sjubion. Så vitt han visste gick ”Så vanns vilda västern” med James Stewart på Draken och dit var det inte många steg.

Livet lekte. Han hade inte ett enda bekymmer i världen.